

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa šo łóđu šobotu w Šsmolerjez knihcizisčezěrnj w Budyschinje a płaczi šchtwórtlětnje 2.— hr. hješ porta.

Njeđžela Šeragesima.

2. Kor. 12, 1—10.

Japošchtok Pawoł nam w tutych słowach do šwojeho žiwjenja nuts hladacž da. W stawje přjedy je wón wo šwojim džěle ja Bože kralestwo šwědečič, „ja šym šo wjazh prózowať,“ móže wón prajicž, „džžli woni wšchitž.“ W našim stawje wón na wošebite šhonjenja pschědže, kotrež je w Šnješowej službje měl. Wo šbóžnym wošchewjenju móže wón rěczecž, kotrež je šo jemu dostało, wo czežkim bolosnym czečpjenju, kotrež ma wón nošhecž, wo Božej hnadže, kotraž jeho šběha a šđeržiči. A pschi wšchém wyšokim šjewjenju je wón ponižny wostať, jeho czežki kšchiz je jemu temu služič, šo je šo cžim naležnišcho k šwojemu Bohu wolať a wot Božej hnadhy nješeny džje wón cžiči šwój puez, kaž dolho šo Bohu špodoba. Wukřimy wot njeho ja našče žiwjenje.

Štajnje na Šnješowej ružy, njech naš wošchewja abo šchwika, jeho hnađa naš kryje.

Pawoł, tutón šwěrný džělacžet w Šnješowej winizy, měješče wjele pschecžitnikow. Wón na šebi wěrnosčž Jesuškoweho šłowa šhoni: Šsu-li mje pschescžěhali, woni budža waš tež pschescžěhacž. Pschede wšchém mějachu na nim wustajecž, šo wón žadny prawy japošchtok njeje, šo teho Šnješa Jesuška njeje šnať a duž tež jeho wuczba žana prawa hječ njemóže. Tajke pschecžitnosčež Pawoła nusowachu, ras tež wo šebi rěczecž a dopokafacž, šo je tola Jesuška widžič, šo je wot njeho póšłany a rostwucženy.

Wo wurjadnym šjewjenju Jesuškowym wón pomjeda. Šchthracže lět je šem, šo bu wón torhnyeny do šfěczeho njebjaj, haj, do paradisa. Škať je šo to štało, wón njewě, hacž je wón

pschi tym w cžěle abo š wonkach cžěla byl, tať šo je jenož jeho duscha do njebjaj posběhnjena byla, to je jemu šamemu potajne, ale šo je wón w njebjaj, w paradisu byl, to wón wě. „A tam kšlyšach ja“, wón šwědečič, „njewurjeknime šłowa, kotrež žadny cžłowjek prajicž njemóže.“

Šajka radoštna, šbóžna hodžina, kotraž běšče jemu njebjestu šbóžnosčž hižo jow na šemi pošnacž daća. Škať psche wšchu měru šbožowny je wón pschi tym byl, ale tež, kaž bu wón wyšoko wyšchšče wšchitkich družich japošchtokow posběhnjeny!

A tola jenož wokomik je to byl, a šchthracže lět je wot tu-teho cžajša šajchlo a žana-tajka radoštna hodžina jemu wjazh pschischla njeje. Tajke šbóžne šhonjenja Bóh tym šwojim jenož jara porědko dawa.

A my? Wuidžemy my prošni? Ach ně, hiščeže džjenša Bóh tajke hodžiny pošne šbóžnych šacžuwanjow, hdžež cžłowjek lubosčž šwojeho Šbóžnita a Božu lubosčž žiwje šacžuwaj, šwojim šwěrnym kšchescžijanam, kaž Šanej Arndtej, kotryž na šhoroložu šawoła: „Wly widžachmy jeho krašnosčž“, a šnano někomu he-wať tež mješ nami, kotryž pať wo tym mjelcžiči, pschetož drušy jeho rěcz njebychu šrošnytili, ale jenož wokomik to šu, kaž škóde pječžo, kotrež derje šłodžiči, ale niłoho njenašchčiči a žanete možy njedawa. Šehodla šo my tež tajkich šhonjenjow kšhwalicž njedyrbimy, runje tať mať kaž Pawoł, kotryž je šchthracže lět dolho wo tym mjelcžičať, a hiščeže mjenje šměny my šwoju šbóžnosčž na tajke šacžucža twaricž, pschetož to by rěčalo dom šwojeho šboža niz na škať, ale na pěš štajicž.

Štajnje na Šnješowej ružy njech naš wošchewja abo šchwika.

„A šo bych šo ja tych wyšokich šjewjenjow psches měru

njepšchēbēhnt, je mi daty koł do czēła, satanowy jandzel, kiž by mje s pjaszczu bit.“

To pišche tón hamy japoschtol, kotryž bu hacž do paradisa torhnyeny, a tam njewurjekniwe kłowa klyšchēše.

My klyšchimy: Pawoł ma czežte, bolosne czerpjenje nohycž, tač bolosne, kaž hdyž cžłowjelej kōnczojty koł do czēła czerja. Jemu ko sda: satanowy jandzel to je, kotryž jeho tač cžwiluje. Tajte czerpjenje je to bylo, hacž cželna khoroscž abo duchotwone spytowanje abo woboje hromadže — sčto chze to prajicž, na kōždy pad pač tutón koł w cžele Pawoła tač klabnjēše, so wón mēni, so sastojnstwo předačja wjazy sastoč njemōže.

Tajte czežte dny, tajte thschnosče a nabbēhowanja w žitwjenju žaneho kšchēscžijana njewuwošanu. Wot teho cžaža žem, so je našch Ebōžnik křwōj kšchiz na ko wsač, wjedže wón naž wšchitkich tón hamy pucž. Kaž je wón Abrahama a Davita a wšchitkich pobožnych stareho a noweho kłuba džitwone pucže wjedč, tač tež w našchim žitwjenju na kłōncžne dny tajte pschiindu, kotrež ko nam njelubja, a na hodžiny mēra, hdyž na ničim nushy njemējachmy, cžemny doč. A njeporažaze žu te duchotwone spytowanja k czežkim myšlam, hdyž cžłowječ na Božy a křwōjim wēcžnym sbožu dwēlowacž pōcžnje.

Cžehodla Bōh tym křwōjim tajki kšchiz napočoži? Cžehodla wón kšemu njepšchēcželej pschida, so wón tych wērijaznych cžwiluje?

Pawoł rjeknje: „So bych ko ja tajkich wyškōkich šjewjenjom njepšchēbēhnt!“

Bo tajkim, so ko my njebychmy hordži scžinili, sežharni a lēni, tehodla nam Bōh czežte dny dawā, tehodla naž do ruki njepšchēcžela podawa. Boži kšchiz je prut w ružy našcheho njebješkēho Wōtza, je wohen s wyškōka dele pōkšlany naž wot wšcheje masanoscže wucžiscžicž.

Duž stajnje na Knjesowej ružy, tež hdyž naž wón schwita, jeho hnada naž kryje.

Thschnosče a bolosče a nabbēhowanje žu Pawoła do modlitwy cžerile.

Wón rjeknje: „Sa to žym tsi křōcž teho Knjesa prokšit, so by wote mnje wotštupit.“

A tón Knjes jemu drje tón koł w cžele wotewsač njeje — tón wón trjebasche, — ale wón je jemu mōž dač, cžisče a troschtnje nohycž, sčtož bē jemu napoložene.

A s cžini je tón Knjes Pawołowu wutrobu cžichu scžinil? S tym kłowom: „Doscž masch na mojej hnadže.“

To je, sčtož wutrobu cžichu scžini, Boža hnada.

Wyškōke šjewjenja, sbōžne sacžuwanja njejkū najwāžnišche, bjes nich mōže cžłowječ jara derje sbōžny bycž. Koł w cžele, czežte cžažy tež najwāžnišche njejkū, tež bjes nich mōže cžłowječ sbōžnočž dostacž. Ale sčtož kōždy k sbōžnosčži trjeba, je Boža hnada. Masch ty tu, dha masch doscž, potom tež spytowanje šnjēšch.

Božeje hnadny, wōdacže křwōjich hrēchow wēšty bycž, so mōže cžłowječ na to žitwy bycž a wumrjecž, ja mam hnadneho Bōha, ja mam wōdacže hrēchow — to je křažne kľbło.

Kač ko my tajteje hnadny wēšcži scžinimy? My to tola jow widžimy. Tón Knjes žam praji to Pawołej: „Doscž masch na mojej hnadže!“ wón jemu potajkim žam křwōju hnadu pschipraji, a tehodla je tež nētk japoschtol teje žameje tač žyle wēšty, je tač cžichi a troschtny, dokelž ma wón Bože kłowo žame.

A tač je s nami wšchitkimi. Bōh žam dyrbi nam křwōju hnadu pschipraji, hewač my jeje wēšcži njejkmy. To cžini wón pač nētk tež w křwōjim kłowje, hdyž wón na pschiklad rjeknje: „Sa křej Jesom Křwōsta teho žyna Božeho, wucžiscžiči naž wot wšchitkeho hrēcha.“

Mamy my Božu hnadu, dha ničžo dale njetrjebamy. Jenož

njehladajmy na žebje žamych, ale na Bōha, njeledžbujmy na našche sacžuwanja, ale jenicžy na Bože kłowo, njepšchējmy žo sa našchej dostojnosčžu, ale jenicžy sa Božej hnadu.

Potom my cžichi a troschtni křwōj pucž džemy, a pschiindu czežte dny, wone rucže nimo džeja, a pschiindže thschnosče, wona nam wutrobu bojasnu a njemērnū njescžini, a žmy my tež husto kłabi, Bōh rjeknje k nam: „Moja mōž je w kłabych mōžna.“

Duž stajnje na Knjesowej ružy, njech naž wōškēwja abo schwita — jeho hnada naž derje kryje! Šamječ.

Snaja adventistojō evangelion?

(Pōtracžowanje.)

4. Šabat abo Křwōstūž?

Adventistojō wōbkrucžaja: „Sčtož šabat nješkēwecžiči, njebudže sbōžny ale je sa wēcžnosčž hsubjeny.“ Žo tutym bychu potajkim tač křwērni křwēdžy Boži kaž Luther, Zinzendorf, Arndt a drusy wot Bōha satamani byli, pschetož woni nješkēwecžiču šabat. Sacžuwamy žižo pschi tutej jenej myšli njedorosom tuteje wopacžneje wucžby adventistow.

Kač pschiindu pač to Adventistojō na to, so to nēščto tač njenamērnje žurowe wōbkrucžaja?

Woni praja: Bōh je cžłowječam křwōj šakoč dač a jenož tón budže sbōžny, kiž šakoč Boži džerži. Šakoč Boži namatash we knihach Mōjsašowych, ma tsi džeje: 1. šakonje woporow, 2. šakonje polizije abo dohladowanja a 3. šakoč počinkow abo wāschnjōšakoč, tych 10 kašnjow. (Opfergesēhe, Polizeigesēhe. Sittengesēhe). Tam pač rēka 3. kašnja, kaž je woprawdže pschitashana, — 2. Mōjs. 20, 8 —: „Špomū na šabat, so by jōn křwecžit!“ Žotajkim, — tač praja Adventistojō — dyrbi my šabat křwecžicž, hdyž chžemy kašnje Bože dopjelnicž.“

Sčto prajimy to nētk my k temu?

Kajprjedy to, so je šakoč Boži jedny njedželomny žyč. Bōh njecžini rosdžela mjes šakonjom woporow abo žeremonijow a mjes šakonjom dohladowanja a mjes šakonjom počinkow, nē. kōždy je jemu jenač wāžny a wón rošy tym, kiž jōn pschēstupja. — 4. Mōjs. 15, 30, 31. —: „Tajki cžłowječ dyrbi wukorjenjeny bycž se křwōjeho luda“, pschetož wón je teho Knjesa kłowo šazpil a jeho pschitashnje šanicžowal.“

Adventistojō to duž šakoč Boži žamowōlnje pschewobrocža, hdyž drje wēšte starošakočske šakonje Bože pschijimaja, druhe pač šažo sacžikšaja. Adventistojō žebi jenož wuškōwleja, sčtož žo jim lubi a pschihodža a jich křdži duž Šakub, hdyž pišche — Šak. 2, 10 —: „Sčtož žyč šakoč džerži, šhrēšchi pač na jenej pschitashni, scžini žo wšchitkich winowaty.“

Potom pač dale tež hišchēže w bibliji šteji, so je pschitashnja šabata Židam data ša šnamjo. Pschēčitaj žebi k temu 2. Mōjs. 31, 12—17. Tam žo wōšpjet praji: „šabat je žejch (šnamjo) mjese mnu a mjes Israelskimi džecžimi, tehodla dyrbja Israelske džecžiči šabat džeržecž.“ Jedna žo to pschi šabacže wo šnamjo, šnamjo pač cže počaže na to tamne, sčtož dyrbi pschēs to šnamjo wōšnamjenjene bycž. Sčto pač to nētk je?

Hdyž bibliju wocžinimy a na přenjej štronje šlawišnu štworjenja cžitamy — 1. Mōjs. 1. — nadeždžemy tam pišchēzo šažo te žamžne kłowa: „a bu wjecžor a bu rano přeni džen — drubi džen atd. Jenož pschi 7. dnju rēka tam — 1. Mōjs. 2, 2 —: „Tač dokonja Bōh žedmy džen křwōje džēlo, kotrež bē scžinil, a wotpočowasche žedmy džen wot wšchitkeho křwōjeho džēla, kotrež wón bē scžinil, a Bōh požohnowa tón žedmy džen a křwecžēše jōn . . .“ Tu pobrachuje ta šada, kotraž hewač kōždy džen wōšamkny. Cžehodla njerēka tež tu: „a bu wjecžor a bu rano žedmy džen!“ Tehodla niž, dokelž žedmy džen njebē tajki,

kaž te druge dni, tehodla niz, dofelž njebu došonczeny po něotrych hodžinach! Šsedmy džen je to šabatne wotpoczowanie Bože, je tón šabat paradisa, je tón šabat teho psches žadyn hrěch kaženeho mēra Božeho! Tutón šabat Boži bu sa cžlowjetow halle šlōnczeny psches hrěšchny pad, psches tutón bu s mērom nahle kōnz.

Na tutón šhubjenty šabatny mēr paradisa pokasuje šabat wrōczo. Ššabat je to pschezo šo wospjetowaze pomīnanje: „Spomnī tehodla, s cžeho ty šy wupadny!“ — Šjemj. Jan. 2, 5. — Ššabat njepokasuje pať jenož wrōczo, nē tež do prēdta do pschichoda. Ššabat bē jene pschezo šo wospjetowaze šlubjenje jeneho pschichodneho cžaša, w kotrymž šo dyrbjesche tón šhubjenty paradisa sašo wrōczič, jeneho pschichodneho cžaša pokoja a mēra. A šhto je tutón cžaš cžlowjetam sašo pschinješ? Jesuž! Math. 11, 29 čitamy, šo pola Jesuža namakamy wotpocziť sa šwoje dusche. Šhtōž t Jesušej pschińdže, dōńdže t wotpocziťkej, t pokojej.

Tať pokasuje šabat wrōczo na pokoj a wotpocziť w paradisu, tať pokasuje šabat pať tež dale na pokoj a wotpocziť we Jesužu. Tole je to, šhtož chze to šnamjo, tón zejch wosnamjenicž a šhtož ma na šebi. Šhtōž je t Jesušej pschichol a w Jesužu t wotpocziťkej, tón nima jenož wob tydžen jedyn šabat, nē, temu je kōždy džen šabatny džen, tón wotpoczuje wschitke dni we Bosy. To pschedšnamjo je šo šhubiło, to prasnamjo, tón prēnjotniť je šastupit w Jesužu. Tehodla praji wo tym Pawol Kol. 2, 17: „kotrež šu ščžen byle tch pschichodnych wēzow, ale cžēlo je Šhrystušowe.“

Š tym je šo nam rošjašniło, šhto ma šabat na šebi. Našcha njedžela nima se šabatom do žyła ničō cžinicž. Je to wopať, hdyž prajiš, šo je starosafōński šabat ta nowosafōńska njedžela! To njeje wērnō! Njedžela je žyłe nēšhto druge hacž šabat!

Cžehodla šwojecziťmy my to njedželu? Wona je džen horjestacza Jesužoweho a džen šakoženja šchescžanskeje gmejny a je džen Šnjefoweje wošady — Šap. šf. 20, 7 — wostať hacž na dženšnišchi džen. My mamy pokne bibliste prawo sa to, šo njedželu šwojecziťmy a niz wjazh šabat, pschetož my šluschamy do wošadow Jesuža Šhrystuša. Tehodla dyrbimy šo tež hladacž, šo starosafōńske postajenja sa šabat na njedželu njenakožujmy. Tutaj dnjej nimataj jedyn s druhim ničō cžinicž! Šlaj ale dyrbimy my dha to nētko njedželu dželacž? Nē, to njedyrbiš! Je to po „kralowškim šafonju luboscž“ Jesuža Šhrystuša! Pod šabatnej šasnju njestejiťmy wjazh! Ššabatna šasnja je dopjelnjena! Tehodla njenamakamy tež w žylym nowym šafonju, kotryž je tola sa naš šchescžanow rošbudžazy, žanu jenicžku pschitšasnju, šo dyrbjeli tutón židowški šabat džeržecž.

Čhdyli šhto starosafōńske šabatne postajenja na njedželu nakožowacž, dyrbjal wón to šprawnošcže dla wschē pschitšasnje sa šabat dopjelnjecž. To pať šamo adventistam njepšchipadnje! Woni wuwostajuja, šhtož šo jim njelubi, na psch. sa šafasnju: „Wy njedyrbicže žaneho wohenja šatepicž na šabatnym dnju we wschitkich waschich wobhdlenjach!“ — 2. Mōjš. 35, 3. — Šdyž chzejš šasnju šabata džeržecž, dyrbiš ju žyłu džeržecž, a hdyž chzejš tutón kruč šafonja džeržecž, dyrbiš žyly šafōń džeržecž, dyrbiš šo tež wobřecž dacž a dyrbiš žimy byčž po wicēch tch postajenjach, kotrež šu hdyž w Starym šafonju šapikane.

To je cži jašne! To pať Adventistoj nočzedža. Šich wucžba duž njeje biblista ale cžlowjeska a wot Adventistow šamnych cžinjena. Tehodla dyrbimy psched njej warnowacž. (Pschichodnje šlōnczenje.)

Džiwne wubojenje šichtneho.

Wošebny knjes špěšchnje na šwojich šanjach psches rusku holu jēdžesche. Šsneh bēšche mjehki a ležesche wyšoto a wjelki bēchu šlōdne. Šhto pať to rēla: šlōdne wjelki, to wschať my njewēmy, Rusy pať to wjedža, a tón ruski šemjan, kiž se šwojej žonu w šanjach šedžesche, to tež wjedžišche. Teho runja jeho pohoncž. Tehodla konjej tež hanješchtaj, wjelež mōžeschtaj. Dohho pať njetrajesche, dha bē našdala wucže šlyšecž. To šo bóle a bóle bližesche a bōršy bēchu šanje w šjedža mjes šlōdnyimi wjellkami. Tón šemjan bē drje wobronjenty, wón ššesche do tch šwērištow a wón šo derje mēriesche. Ale šhto to pomhāsche, šo jich wjele šatšeli, bē jich pschezo hišcže psches mēru wjele. Wón widžesche šmjercž psched šwojimaj woczomaj. Duž tón šwērnny pohoncž šwojemu knjesej wotežki da a rjekny: „Štarajcže šo sa šebje a ša moje džecži!“ a s tutymi šlowami škoczi, tešať w ruzh džeržo, šjedža mjes te wjelki. Tón šemjan šchwitšasche tej konjej, šo se wschej mozu bēžeschtaj a bōršy bēchu šanje we wšy. Wón a jeho žona bēšchtaj wumōženaj. Duž ipomīnasche na šwojeho šwērneho wotrocžka a poda šo s něotrymi mužemi do šēša, hdyž bēšche jeho pohoncž s tymi wjellkami šo bēdžil. Jeho njenamakachu, ale jeno jeho wotžrane šoscže. To bēšche wēscže wulka luboscž.

W šimburskej holi wudhri ras w jenyim domje Boži woheń. Wobhdlerjo hnachu s šlomjenow won na dwōr. Tam šo dohladachu, šo dwē malej džescži pobrachujeschtaj a bōršy šlyšchachu jej s šlomjenow won wošacž. Šižo chzychu něotšiwutrobicže mužoj do palazeho doma po tej džescži, ale duž ta palaza šlomjana ššecha dele jēdžesche, šo šo cži mužoj štrōžichu. Njeha dha džescžomaj nihto pomhacž? Duž ta šwērna pēštoncža do šlomjenow škoczi — šnano budže jej mōžno, tej džescži wumōž. Tola, wona šo njewrōczi a, jako mōžachu po šhwili do doma, namakachu ju mowu a cžiscže wopalenu a tej džescži, tež morwe, w jejnyimaj rušomaj. To bēšche tež luboscž.

W Šchottiskej wotnješy ras šlyly worjoť macžeri, kiž šhno dželāsche a bēšche šwoje džecžo w šahkocžku do tramy položika, tuto jejne džecžo a ležesche s nim do šwojeho hnēda t šwojim. mlodym. To hnēdo, horjekach na wyšotej škali bēšche jašnje widžecž. Ale šhto by šebi šwērit, t njemu dolšecž? Njebojašny hajnt jo špyta. Tola na poš pucžu pocža šo jemu šlowa wjercžecž a wón lešesche sašo dele. Tež drugi špyta, wón pať šo wobšuny a padny do šhubiny a šarash šo. Duž šo jena žōńska šmuži a lešesche horje hacž t hnēdu a pschinješe to džecžo dele — jeho macž. To bēšche tež luboscž.

Tajku, haj hišcže wjetšchu luboscž mējesche tón sa naš, kiž je šo na šchiž pschibicž dať, šo by naš wumohť wot wēcžneje šmjercže.

Šyrfej a štat.

Ša 7. februara bēchu nowe pošedženja šafškeje šynody posta-jene. Njeluby a njerosomy štrajt želesničarjow je temu kaž wschelatemu druhemu šadžewat. Pošedženja šynody, kotrež drje šo nētk po šlōnczenym štrajku bōršy šapocžnu, budža wažne sa šafšku šyrfej, dyrbi šo tola žrtwina wustawa dowuradžowacž a pschijecž. Wona šmēje we wēštyim tež našche šerbške žadanja šwēšcžicž, s kotrymiž šo wošebje „wubjerť evangelskich Šserbow“ šabēra. Dale šmēje šynoda rošbudžicž wo došhodach šantorow a organistow; wo tutych šu tež w pošlednim cžažu wubjerť duchownych a žrtwinych pschedštejerjow s wubjerťami šantorow a organistow jednake. Nadžijomnje tuto praschenje bōršy jene špokojaze dorjadowanje namaka; njelubych rošmōštow je hižo došcž šbudžiko. — —

Pšched sakskim hejmom bē pšched krótkim sažo ras naležnosć dofhodow duchownych a duchownych swonka služby. Saksa wyschnosć spjecziwja ho pšchezo hiščeže, sa dofhody duchownych to službye hobu placzič, hacžrunje dželenje stata a zyrkwije hiščeže pšchemjedženje njeje a tež tak bórsh, kaž minister prajesche, pšchemjedžene njebudže. S tym pšchecziwja pač ho saksa wyschnosć tež statnej wustawje (Reichsversammlung), sčtož dyrbjato tola tomu dowjesć, so, hdyž niz duchownych a zyrkwije dla tola prawa a prawdosće dla ho zyrkwi a jeje sastojućkam dostanje, sčtož jich prawo. Ale hacž to budže!? — Tak to pšchindže, so maja duchowni pšches winu stata nētkle i džela lēdom poloju tych dofhodow, kotrež jim po prawom a sakoju pšchislužčeja; a kotrež drusy sastojućizy dostawaja. A kaž je to sa wschitlich, kotriž su na dań abo rentu abo pensiju pokasani, nētkle jara hubjenje, dofelž je hriwna tak malo winojta, tak to tež sa duchownych na wotpoczinku a sa samostajenych jemrēthych duchownych. Prawa tutych na statnu podpjeru je pač saksa wyschnosć pšchislužčeja. Duž nadžijomnje hejm namjetam konsistoria pšchislužčeja. — —

Wo pohrjebniščežach to nētkle sažo ras dže. Tute su tola i wjētscha wobjedženstwo zyrkwije abo wožady. Nētk pač ho, kaž tež tu hižo pižachmy, pšchezo sažo žada, so bychu politiske gmejny pohrjebniščeža pšchewšale, potom, tak ho to praji, bychu pohrjebny wjele tuńšche byle. To hižo tehodla njeby možno bylo, dofelž ma politiska gmejna runje tak swojich sastojućkow a dželaczerjow placzič kaž kōžda druha, duž dyrbi tež wona pač sa jenotliwe džela hebi wjele žadacz pač pšches powšchitkowne dawki trēbne pjenjesy swjesć. S pšchikadom sa tajki pšchemjenjenu porjad i pohrjebniščežom je jena wjeska w Rudnych horach i 300 wobydlerjemi. Nowa we wjētschinje sozjalistiska gmejnska rada je na placzišnach na tutym politiskim pohrjebniščežu postajita tole: sa rownježe 200 hriwnow, sa wuwostajene mēstno rowa 600 hr., tuta licžba bu posdžišcho na 300 hr. ponižena. — Njech tola nasche wožady je wschēm sa tym steja, so pohrjebniščežo wostanje te, kotrež je, a njech nasche politiske gmejny tole same wot ho se wschēm podpjeraja!

S bliska a i daloka.

W Sakstej samjedže ho i 1. haprleju nowy wožadowy porjad. Tutón žada hebi tež, so ho hacž do pošlednjeho mērza nowe wožadne sastupjeršstwo a zyrkwine pšchedstejiczeršstwo wustwoli. Tole dyrbi ho duž najposdžišcho w mērzu stacz. Nētczišchi zyrkwini pšchedstejiczerjo sastaraja swoje sastojućstwo wschitzy jenož hiščeže hacž do 31. mērza, móža ho, wēšo, i nowa wustwolicž abo powolacz. Wjētsche wožady, wožebje wschē wožady i wjazy hacž 2000 duschemi wola zyrkwine sastupjeršstwo a tute wustwoli potom se swojeje brjedžišny halke zyrkwine pšchedstejiczeršstwo. Wjētsche wožady wola jenož zyrkwine pšchedstejiczeršstwo, kotrež ma pač po možnosći licžbu hobustawow powjetšchicž. To móže ho pšches wólbu stacz abo pšches powolanje. Tole powolanje je to nowe tež sa male wožady. S tym wschēm kaž tež i tej lētnej wožadnej šhromadžišny ma ho nowe žiwjenje we wožadach šbudžicž, tute dyrbja bóle hacž dotal pšchi wožadnym džele hobuskutkowacz, žiwe wožady dyrbja ho šbudžicž. So by ho to tež wschudžom poradžilo!

Bamž Pius VI. Wo wjazykróčnym wolenju je ho dotalny Mailandski arzbisop Ratti sa bamža wustwolił, prjedy hacž bu i arzbisopom w Mailandže bē i nunziom we Warschawje. A wustwolenjom sa bamža pšchija wón sa mjeno „Pius VI.“. Chžemy my ewangeližy ho nadžijecž, so ho pod jeho wodženjom mēr mjes khatolskej a ewangelskej zyrkwiju njekashy. Kaž nowiny

pižaja, je nowy bamž prajił, so wón te pšches nowiny rosnjēbene wótre hłowa pšchecziwo Nēmstej do swojeje wólby prajił njeje. To je nēšcho smērowaze, niz najpošledy sa naž jako ewangelskich. — 12. februara bu bamž Pius VI. we zyrkwi Szwjateho Pētra w Romje krónowanu.

S Ružowsteje. „Dresdner Volkszeitung“ pišče pod napišmom: „Nachahmung erwünscht“, so je pšchedhndstwo „Wschoruhowstehe zentralneho ešefutērneho komiteja“ w Moskwe wobsamknyle, so maja ho drohotne wēžy, do wobjedženštwia zyrkwije hšuschaze, sapišowacz, potom maja ho tute zyrkwine drohotnosće dželicž do tajkich, kotrež su hódne sa museje a do tajkich, kotrež ho sa pšchedžēkanje do pjenjes hodža a maja ho po tym hacž to nētk sa sarjadništwu musejow abo statnemu pjenježenemu hamtej pšchepodacz. Jenož nēkajki šbytk samostanje zyrkwjam sa Bože služby. — Pšchi tym, sčtož bu hacž dotal i Ružowsteje snate, drje ho njedžiwasch, so wyschnosć bolschewikow we Moskwe sšawnje na wurubjenje zyrkwjow dže. Kšchescžanske zyrkwije Ružowsteje tuteho padušchštwia dla njesahinu, knježerštwu we Moskwe pač i tym poklecze na ho wosmje, kotrež jej lohzy i šahinjenju dopomha. — Ale sčto prajišch i napišmej naspomnjeneje Draždžanskeje nowiny?! — —

A rospominanju.

Mjelczmy, hdyž su Bože pucze džiwne! Tola njemjelczmy šadwēlujo, nē njelczmy wērjo, njelczmy kaž džēcžo, kotrež i nohomaj maczerje heđži, i nješ šhladuje a jeje spoczinanje a cžinjenje wobkedžbuje, je pač njedorosumi, tola pač hebi teho wēšte je, so ho to wschitko stanje i luteje lubosče.

Wistowanje. **Ar.:** „Čehodla ho pšchezo sažo pšchecziwo adventistami pišče?“ Tehodla, dofelž so žamo w naschich herbskich wožadach tajkich namalash, kotriž praja, so Adventistajo tež niežo dale njewučža hacž ewangelion, a hdyž to žamo tajzy praja, wo kotrymž hebi myšlišch, so ewangelion snaja a so tež rosdžēl mjes adventistiskej wučžbu a ewangelionom rofesnowaja, jeho tola nusne, so ho ras wotmolwa da na to praschenje: „Snaja adventistajo ewangelion?“ Pšchi tutym praschenju móže hebi i dohom kōždy tež to wotmolwjenje dacž na to druhe niz mjenje nusne praschenje: „Snajesch ty žam ewangelion a žydu bibliju?“ — A hdyž drusy praja: „Čehodla dha adventistajo runje i nam pšchindu a runje tež naschich wjēšnanjow wabja! Njech tola radšcho du do wullich mēstow a tam, hdyž nabožinu, bibliju, Bože služby a wēru sacžisakaja!“ hdyž drusy to praja, prascheja ho tak i dobrym prawom! Ale wschaf, ty žy, a byrnjesch ho bóle prózowal, pšchi Jesužu Khrystužu wostacz, ty žy tola runje tak satamany na wēcznje, kaž jedyn, kiž Boha přēje a Jesuša sacžiska, pšchetož ty hwojecžich njedželu a niz šabat, jenož pšchimišowarjo adventistow su cži wustwoleni a wumōženi, — to rēka: tak praja a wučža adventistajo. Hacž woni snaja ewangelion, tu wjēšelu potwjesć: „Wam je ho dženzka tón Šbōžnik narodžit, kotryž je Khrystuž?“ — — Njesamjelczmy tu tež to praschenje: Sčto cžinja to adventistajo potom, hdyž su se swojimi pšchimišowarjami tu licžbu 144000 dozpili? A to drje hižo su, hdyž tola nimale 80 lēt škutkuj! —

Wistowanje. S. w. R. sa Estomih. — M. w. M. sa Inwocavit. — M. w. R. sa pokutny džēn.

Samolnity redaktor: farar Wyrzacž w Mošaczach.

družstvo i wobmj. ruč. w Budyšchinje.

Čžiččž a naklad: Šmolerjež knižicžisčezernja, šap.